

1. Adventna nedelja – leto B

Nihče ne ve ne dneva ne ure

(Mr 13,33-37)

Pazíte in bedite, ker ne veste, kdaj pride ta čas! Tako bo kakor s človekom, ki je zapustil svoj dom in šel na potovanje. Svojim služabnikom je izročil oblast, vsakemu svoje opravilo, vratarju pa je naročil, naj bedi. Bodite torej budni, ker ne veste, kdaj pride hišni gospodar – zvečer, opolnoči, ob petelinjem petju ali ob zori – da vas ne najde spečih, če pride nenadoma. Kar pravim vam, pravim vsem: Bodite budni!«

Čujte!

Čujte, ker ne veste, kdaj se vrne hišni gospodar!

Tole opozorilo mi ne zveni prav nič ljubeče. Kot da Jezus ne ve, da nam trde besede ne ugajajo. Zakaj nas vleče za nos? Enkrat obljublja svatbo, drugič sodbo. Enkrat je ljubeči oče, ki priteče izgubljenemu sinu naproti, drugič ostri gospodar, pred katerim vsi vztrepetajo, ko se nenapovedano prikaže pred vrati. Zakaj ta dvojnost? Ali je Oče, o katerem govori Jezus, razcepljena osebnost? Danes bi verjetno temu pritrdili. A zdrava pamet pravi drugače.

Gospodar, ki ne zna udariti po mizi, ko je potrebno, je slab gospodar. Oče, ki ne prime trdo sina za roko, ko ta noče slišati ljubeznivih opominov, je slab, ne dober oče. Torej strah pred hišnim gospodarjem, ki se vrne, je zdrav strah. Strah božji, so včasih rekli. Strah pred avtoriteto, ki presodi, ali smo ravnali prav ali ne. Hvala Bogu, da takšna avtoriteta še obstaja. Če pogledamo v državo, je ta zdrava avtoriteta že dolgo pod vodo. No, Bog se ne da potopiti. Zato bo prišel, kot dober gospodar in ljubeč oče hkrati. Trd in nežen, odločen in potrpežljiv. Saj takega si v globini vsi želimo. Torej prvi strah, da je pred nami tiran je odveč. Vprašanje pa je ali v nas obstaja neko hrepenenje, da pride dobri oče, da nas obišče. Ves adventni čas bo govoril o njegovem veselem prihodu. Da, veselem, a tudi nepredvidljivem, tistem, ki prinaša mir in meč. Ustavimo se ob pričakovanju veselega. Je v nas hrepenenje, da se bo nekaj lepega zgodilo?

Ob tem mi je prišla na misel zgodba Mamerta Menapaceja argentinskega benediktinca. Zgodbo sem v začetku svoje duhovniške poti večkrat pripovedoval staršem, ki so prišli iskat otroke ob sklepu duhovnih vaj v pripravi na birmo. Zgodba pripoveduje o kondorjevemu mladiču, ki ga je našel prebivalec Andov. Nevedoč za kakšno ptico gre, je mladiča prinesel domov in ga dal koklji, ki je ravno zvalila piščeta. Mladi kondor je rastel in se vedel kot vsi ostali. Cele dneve je brskal po zemlji, se prerival za črvi in drugo hrano, tekmoval z vrstniki in se šopiril. Nekaj v njem pa mu ni dalo miru. Nekega dne se je ozrl v nebo in tam opazil ptico, ki je mirno jadrala na prostrani modrini neba. V njem se je prebudila želja in slutnja hkrati. Mar ni tudi on sam rojen za takšne višine? A ker ni bilo nikogar, ki bi mu povedal, od kod je in

za kaj je rojen, je ostal priklenjen na tla. Izgubljal je veselje v brskanju po zemlji in nesrečen umrl. Nikoli ni spoznal, da je bil rojen kot otrok neba.

Zgodba me je izredno nagovorila. Prepričan sem bil, da bo nagovorila tudi starše.

Kar nekaj časa sem potreboval, da sem spoznal, da govorim v prazno. Ne, staršev se zgodba v glavnem ni dotaknila. Tudi enemu od sodelavcev se je zgodba zdela preveč vznesena. No, sem pomislil, o čem pa naj govorim, če ne o tem, da smo rojeni za višine?

Prav v tem vidim vprašanje adventnega časa.

- Zakaj naj bi čuli?
- Kaj naj bi pričakovali?
- Kaj naj bi počeli?

Če ni kaj pričakovati, bomo počeli to, kar vedno.

- Zazrti bomo v vsakdanje stvari in skrbi,
- gledali bomo v tla,
- skrbeli bomo za to, kar nam je pri roki,
- iskali bomo tolažbo v tem, kar lahko naredimo ali kupimo,
- veselili se bomo tega, kar nas trenutno razveseljuje.

Vse je trenutno in minljivo. Misli na kaj več ni.

Prepričan sem, da v tej zazrtosti v minljivo ni razloga za pričakovanje in ne za čuječnost.

Vse kar obstaja v takšnem načinu življenja je bolj ali manj pri roki, pride hitro in prav tako hitro mine.

- - **Biti čuječ**, pa pomeni *prebuditi v sebi zavest, da živimo za odnos do nekoga, ki ga ni tako preprosto srečati med minljivimi stvarmi, a je vseeno temelj našega bivanja.*
- - **Biti čuječ**, pomeni *v sebi prebujati zavest, da obstaja drugačen svet, svet, o katerem je vedno govoril Oče, svet, ki nas dviga v novo razsežnost bivanja. Če pozabimo nanj, pozabimo na svoj izvor, pozabimo na pomen svojega življenja.*
- - **Biti čuječ**, pomeni *živeti za ljubezen, o kateri govori Očetovo življenje, njegovo bivanje.*

Je to preveč vzneseno, preveč romantično? Ne, to je del nas, to mora ostati del nas! Še več, v nas mora rasti!

Dragi bralci foruma, želim vam, da bi se zazrli v nebo in tam našli tistega, ki prihaja, tistega, ki nas je ustvaril, tistega, ki smo zanj rojeni. Če tega ne čutimo, ne pomeni, da tega ni, ampak da smo preveč zazrti v zemljo in premalo v nebo. Kar pravim sebi, pravim vam: čujte, da bi ga srečali!